

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt Primvm. Documenta, quibus instruitur Vicecomes, Nuntius in Hispaniam missus, de conclusione & executione Concilij, de colloquio inter Principes, de coniugio Reginae Scotorum, de damnatione ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-11718

CAPVT PRIMVM.

Documenta, quibus instruitur Vicecomes, Nuntius in Hispaniam missus, de conclusione & executione Concilij, de colloquio inter Principes, de coniugio Reginae Scotorum, de damnatione Reginae Navarra, de ijs quæ à Pontifice petebant Galli & Hispani.

a Tres mandatorum series, ultimo Orob. signata, in quibus continentur res quæ sequuntur, extant inter Scripturas Burghesiorum, & inter monumenta Gualterij.

Ntequam Pontifex de grato celebratæ Sessionis exitu fieret certior, nuntios parum gratos à Philippo Rege per Auilam huius Oratorem acceperat. Hi erant: Cum Synodus fuisset coacta ad definienda dogmata ad Ecclesiam reformandam, & ad aberrantes reducendos, nihil horum perfectum videri: proinde Regem à Pontifice petere, vt opus protraheretur, donec hæc tria maximè conducibilia bonorum genera perficerentur. His Pontifex respondens per formulas, magnam Regis existimationem sonantes, non tamen dissimularat contrariam in se mentem: Præter sumptus, aliaque Sedis Apostolicæ incommoda, quæ numquam ad vnâ magis quàm ad alteram partem se impulissent aduersus Patrum voluntatem, non posse amplius eos protrahi tum ob cæli asperitatem, tum ob dispendij grauitatem; & quosdam sine venia iam abiisse. Ob Herbiopolim, à Protestantibus antea occupatam, metum incuti proximi belli, quod Synodum dissoluisset, sicuti ætate Caroli V. Nec minorem metum, minusque periculum repentinæ dissolutionis excitari à pestilentia, quæ dilatabatur admodum Oeniponti, paucorum dierum itinere Tridento distantis. Iisdem rationibus probè fuit instructus Vicecomes, missus pridie Kalendas Nouembris, quò Regis animo illas imprimeret, per modum non præstolantis responsum, sed Regis animum inclinantis ad boni faciendum quidquid interim de Concilio actum fuisset. Vicecomitis autem missionem retardarat Pontifex; quoniam cum per eos dies Romam venisset Lotharingus, satius existimarat expectare quoniam euaderet rerum tractatio, cuius causâ fieri posse considerabat, vt tradita nouo Nuntio mandata mutanda essent.

Iam verò Lotharingus progressus nequaquam fuerat ad beneficia, & laxamenta petenda nomine Regis aut Regni, sed solùm ardentè efflagitarat id, quod non minùs reliqui ministri Gallici flagrantissimè postulabant; nimirum, vt habenda curaret duo colloquia Caroli Regis & Reginae parentis, alterum cum Philippo Rege, alterum cum ipso Pontifice, cum Catharina & filius propensos animos

1563.

animos præ se ferrent ad sequenda Pontificis consilia in ijs quæ Religionis regnoque consulerent. Quamobrem Pontifici in cogitationem venerat, ea duo colloquia in vnicum redigi posse, ad quod omnes conuenirent & cum ipsis etiam Cæsar, aut Rex Romanorum, sicuti pariter optabat Regina; ad quem Regem ea de causa Pius legat^b Philippum Gerium Episcopum Inarimensem, ad id à Legatis, ac præcipuè à Morono propositum. Demandabatur itaque Vicecomiti, vt Regem Catholicum cohortaretur, ne illud incommodum recusaret pro salute non modò Galliæ periclitantis, sed Reipublicæ Christianæ, quæ poterat ad Galliæ cladem vniuersa corruere; nec vereretur Rex, ne Pontifex illic indulturus esset rebus nouis, quas Philippus maximoperè detestabatur, in Religionis negotio; semper enim pro mensura suorum consiliorum habiturum se Dei obsequium & Ecclesiæ dignitatem. Posse difficultatem offendi à Cæsare adeundi hoc Principum colloquium, ne Protestantes irritarentur suspitione alicuius fœderis, ad ipsorum perniciem contexti: sed occurrendum esse huic suspitioni, datâ illis fide, hoc non agi ad perturbandam inter Germanos quietem, sed vtique ad eam conseruandam in alijs populis, vbi turbulenta quædam ingenia sub specie Religionis, tumultus moliebantur. Si Philippo Regi incideret dubitatio contentionis, in eo conuentu futuræ, de gradus prærogatiua, proponeret Nuntius, retineri posse Regem Galliæ adolescentulum in loco proximo conuentui, cui reliqui adessent, & pro filio Regina mater, quæ administrationem rerum obtinebat; adeoque inter duos Reges nullam futuram occasionem conueniendi, nisi ad mutuas visitationes, in quibus suæ quisque domi honorem hospiti exhibuisset. Locum huiusce conuentus eum Pontifici probatum iri, qui maiorem negotio facilitatem afferret, certamque sibi fiduciam esse, illos ætati ac dignitati suæ rationem habituros. Videri sibi, vrbes cunctis maximè opportunas esse Nicæam, aut Portum Herculis, aut Vercellas.

3 Sed quod ad Synodum spectabat, Regem ille per Nuntium monebat plurimum quod ipse passus erat, quò complurium Principum postulatis in eo genere satisfaceret. Tempus iam adesse, vt ad rem perficiendam, fructumque colligendum animus intenderetur, non tam in hæreticorum conuersione, quod opus & diuturnum & arduum esset, quàm in reparatione Catholicarum prouinciarum, atque earum potissimè, quas tam multas ac vastas Rex possidebat. Gallos quoque significare, se finem Synodi præstolatos fuisse, quò Religionis, sicut oportebat, consulerent, postquam illic dogmata fuissent

^b Constat ex
arcanis notis
Borrom. ad
Moronum
19. Septemb.
1563.
^c Apparet ex
litteris Bor-
rom. ad Le-
gat. 21. Oct.
1564.

1563. fuissent sancita; & ad hanc expectationem tetendisse postremam cum hugonottis concordiam.

Iniunxit pariter Nuntio, ut Regem doceret de affixo libello, quo Regina Nauarræ in ius vocabatur, sex mensium spatio ad se purgandam concessio, quo elapso, ad eam regno priuandam procederetur, quod in occupantis potestatem deueniret. Se ad id coactum à Ioanna, ob intolerabilem agendi rationem. Verum ab eo postea se abstinuit Pontifex, uti narrauimus.

Lotharingum Cardinalem fuisse quoque locutum de danda in matrimonium Scotiæ Regina sui fratris filia; & ostendisse, virum maxime aptum futurum Carolum Archiducem Austriæ, secundum Cæsaris filium. Siquidem Scotos, qui ardentissime Reginam suam amabant, numquam consensuros fuisse, ut illa ab ipsorum regione discederet: quod si discessisset, se ab eius obedientia subtracturos (hinc verò excluderetur eius coniugium, aliàs indicatum, cum Hispaniæ Principe) adeoque nullum illi adminiculum admoueri posse validius & honestius Archiduce, tum ad retundendos propinquos Angliæ imperus, tum ad sustinendos illius regni Catholicos, in quos Elisabetha sæuire atrociter non cessabat. Pontifex verò indicabat, se tandem cohiberi non posse, quin arma suæ sacræ potestatis in illam vibraret, cum ad id usque temporis ipsum præcipue retinisset ratio quam habebat de Rege Catholico, cui motus ille ob Belgij propinquitatem grauis accidisset.

Si Rex vereretur ne Pontifex assensurus esset postulato Gallorum de bonis Ecclesiasticis abalienandis, sciret, velle Clerum per decimas Regi Christianissimo satisfacere aliâ ratione, absque ea perpetua iactura: eoque quasi clypeo se Nuntius tutaretur, si forte Philippus Rex ageret de alienandis à se pariter prædijs Hispaniensium Ecclesiarum, ex aduerso respondens, huiusmodi exemplum, Gallorum petitionibus validissimum telum futurum.

Vbi sermo fieret Nuntio de sacra Inquisitione Mediolanensi, diceret; Nulla sibi super ea adesse mandata: quâ ratione, concessio- nis detrimenta sine asperitate repulsæ declinarentur.

Cum his præsertim mandatis missus fuerat Vicecomes, quò factus Concilij iam maturus, & cum periculo in vtero pereundi, ederet in lucem, & editus, vlnis benevolentibus ad diurnam ac prosperam vitam exciperetur.